

Den skjulte historien om vers førti – nummer femten

Det annet ve – del to

Jeff Pippenger
2026-06-11

Søster White påpeker flere ganger at avsnittet i Jesaja som Jesus leste i synagogen i Nasaret, ikke bare kunngjorde Hans gjerning, men også var et forbilde på vår gjerning. Den fullkomne oppfyllelsen av den salvede gjerningen blir fullbyrdet av dem som utgjør banneret til de hundre og førtifire tusen.

Herren Guds Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de saktmodige; han har sendt meg for å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, for å utrope frihet for de fangne og åpning av fengselet for dem som er bundet; for å forkynne Herrens velbehagelige år og vår Guds hevns dag; for å trøste alle sørgende; for å gi dem som sørger i Sion, hodepryd i stedet for aske, gledens olje i stedet for sorg, lovprisningens drakt i stedet for en motløs ånd; for at de skal kalles rettferdighets trær, Herrens planting, så han kan bli herliggjort. Og de skal bygge opp de gamle ruiner, de skal reise opp igjen de tidligere ødeleggelser, og de skal gjenreise de ødelagte byene, de steder som har ligget øde gjennom mange slekter. Fremmede skal stå og gjete flokkene deres, og utlendingers sønner skal være deres plogmenn og vingårdsarbeidere. Men dere skal kalles Herrens prester; de skal kalle dere vår Guds tjenere. Dere skal ete folkeslagenes rikdom, og i deres herlighet skal dere rose dere. For deres skam skal dere få dobbelt, og i stedet for vanære skal de fryde seg over sin del; derfor skal de eie dobbelt i sitt land; evig glede skal tilhøre dem. Jesaja 61:1–7.

I den foregående artikkelen begynte vi å identifisere den «time, måned, dag og år» som utgjorde tidsprofetien på tre hundre og nitti år og femten dager. Tiden er ikke lenger, så de fire tidsuttrykkene må anvendes symbolsk i de siste dager, når de profetiske kjennetegnene ved det første og det andre ve gjentas i det tredje ve. «Året» er «Herrens velbehagelige år», og det er også «vår Guds hevns dag».

«Dagen» er «ulykkens dag», en gjengjeldelsens og hevns dag, slik den er fremstilt av Moses.

Hevnen hører meg til, og gjengjeldelsen; deres fot skal gli når tiden er inne; for deres ulykkes dag er nær, og det som skal komme over dem, haster fram. 5 Mosebok 32:35.

Hos Jesaja er det «nådens år» og «hevns dag», og hevns dag er Moses' «ulykkesdag», da Laodikeas fot glir idet de får gjengjeldelse og hevn. Timen for det store jordskjelvet, ulykkesdagen, nådens år og den første måned faller alle sammen med søndagsloven. Ordet «måned» i Joel er et tilføyed ord, men det tilføyde ordet er korrekt. Oversetterne føyde til ordet «måned» i samsvar med sannheten om at sildigregnet kom i den første måned.

Gled dere da, Sions barn, og fryd dere i Herren deres Gud; for han har gitt dere det første regn i rett mål, og han lar regn falle ned for dere, både det første regn og det sene regn, i den første måned. Joel 2:23.

Ordet «måned» er en fortolkning, ikke en del av den opprinnelige inspirerte teksten. Hebraisk sier ganske enkelt at regnene skal komme «i den første» eller «som ved den første» — det vil si at Gud vil gjenopprette regnene i deres rette tid, slik som i fordums dager. Søster White knytter gjentatte ganger millerittbevegelsen fra 1840 til 1844 til pinsen for å beskrive sildigregnet i de siste dager. Sildigregnet kommer «som ved den første», hvilket var pinsen, som Søster White gjentatte ganger knytter til søndagsloven.

«Engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her forutsies et verk av verdensomspennende utstrekning og uvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbarelse av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var den største religiøse interesse som er blitt vitnet i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarselen fra den tredje engel.»

Verket vil være likt det på pinsedagen. Slik «den første regn» ble gitt, ved Den Hellige Ånds utgytelse ved evangeliets begynnelse, for å få den dyrebare sæd til å spire frem, slik vil «den sene regn» bli gitt ved dets avslutning for å modne høsten. «Da skal vi kjenne, ja, jage etter å kjenne Herren. Hans fremtreden er så vis som morgenrøden; og Han skal komme til oss som regnet, som den sene og den første regn over jorden.» Hosea 6:3. «Fryd dere da, Sions barn, og gled dere i Herren deres Gud; for Han har gitt dere den første regn i rett mål, og Han lar regn falle ned for dere, både første regn og sene regn.» Joel 2:23. «I de siste dager, sier Gud, vil Jeg utgyte av Min Ånd over alt kjød.» «Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» Apostlenes gjerninger 2:17, 21.

«Evangeliets store verk skal ikke avsluttes med en mindre åpenbarelse av Guds kraft enn den som kjennetegnet dets begynnelse. De profetiene som ble oppfylt ved utgytelsen av den tidligere regn ved evangeliets åpning, skal igjen oppfylles ved den sildige regn ved dets avslutning. Her er «vederkvegelsens tider», som apostelen Peter så fram til da han sa: «Gjør derfor bot og omvend dere, så deres synder kan bli utslettet, for at vederkvegelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, og han skal sende Jesus.» Apg 3:19, 20.» The Great Controversy, 611.

Pinse var «åpningen» eller «begynnelsen» på evangeliets verk, og den sene regn ved «avslutningen» er «fullendelsen». Det første representerer det siste. Den første måneden identifiserer Den Hellige Ånds utgytelse ved søndagsloven.

«Ikke én av oss vil noensinne motta Guds segl så lenge vår karakter har én eneste flekk eller lyte. Det er overlatt til oss å rette på manglene i vår karakter, å rense sjelens tempel for all urenheter. Da vil den sene regn falle på oss, slik den tidlige regn falt på disiplene på pinsefestens dag. ...»

«Hva gjør dere, brødre, i det store forberedelsesverket? De som forener seg med verden, mottar verdens preg og forbereder seg på dyrets merke. De som mistror seg selv, som ydmyker seg for Gud og renser sine sjeler ved å lyde sannheten, disse mottar det himmelske preg og forbereder seg på Guds segl i sine panner. Når dekretet går ut og stampelet blir påtrykt, vil deres karakter forbli ren og plettfri i all evighet.» Testimonies, bind 5, 214, 216.

Den første «måned» er søndagsloven, den store jordskjelvets «time» er søndagsloven, ulykkens, gjengjeldsens og hevners «dag» er søndagsloven, og det velbehagelige «år» er søndagsloven. De ett hundre og femti år i profetien om det første ve avsluttes ved søndagsloven, hvor de tre hundre og nittien år og femten dager begynner.

Og det ble sagt til den sjette engelen, han som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat. Og de fire englene ble løst, de som var holdt rede til time og dag og måned og år, for å drepe tredjedelen av menneskene. Åpenbaringen 9:14, 15.

De «fire englene» som var «bundet ved den store elven Eufrat», blir «løst» i den time da søndagsloven innføres. De er profetisk blitt «beredt» til timen, dagen, måneden og året for det annet ve, for å drepe tredjedelen av menneskene. De forente stater blir drept som det sjette rike i Bibelens profeti ved søndagsloven, og De forente stater er en tredjedel av den trefoldige union som opprettes ved søndagsloven. Det annet ve gjentas i det tredje ve, slik den annen engel gjentas i den tredje engel.

Disse fire vindene ble sluppet løs ved 11. september, og markerte begynnelsen på beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og ble umiddelbart deretter holdt tilbake. Når de som er framstilt i Jesaja sekstién, og som sørger, blir trøstet, blir de trøstet ved den fulle utgytelsen av Trøsteren ved søndagsloven, som også er «timen» for det store jordskjelvet. De som sørger i nådeåret, er de selvsamme som sørger i Esekiel ni og mottar Guds segl. Jesus begynte sin tjeneste ved å sitere Jesaja sekstién, og søster White sammenstillte Hans kunngjøring med vårt arbeid.

«Kristus kunngjorde sitt oppdrag for verden da han i synagogen i Nasaret leste fra profeten Jesajas profeti: 'Herrens Ånd er over meg, fordi han har salvet meg til å forkynne evangeliet for de fattige; han har sendt meg for å lege dem som har et sønderknust hjerte, til å forkynne frigivelse for fangene og synet igjen for de blinde, til å sette de undertrykte fri, til å forkynne Herrens velbehagelige år.' Hvilket verk lå ikke foran ham! — Å forkynne Herrens velbehagelige år. Denne perioden omfatter tidsalder etter tidsalder, strekker seg fra århundre til århundre, så lenge nådetiden varer. Gud venter på å høre bønner og bankingen; han våker for å se menneskeheten komme nær til ham, han som alene kan hjelpe oss. Han lengter etter å tilgi deres synder, etter å ta imot dem som sine egne. Han vil ta imot hver angrende sjel som kommer til ham; for det var for å utføre dette verk at Gud salvet sin enbårne Sønn.»

«Men hvorfor fullførte ikke Kristus utsagnet som er nedtegnet hos Jesaja? Hvorfor utelot han leddet: 'og vår Guds hevns dag'? Den siste delen av denne setningen var like fullt sannhet som den første delen; og Kristus fornektet ikke sannheten ved sin taushet, ved å holde tilbake en del av sine egne ord som var gitt til hans utvalgte profet. Men dette siste leddet var det som hans tilhørere frydet seg over å dvele ved, og som de var tilbøyelige til å praktisere, idet de felte dom over alle som ikke tilhørte deres religiøse tro. I stedet for å gi folket ord om sannhet og

rettferdighet og tilgivelse, hadde de lært dem at Gud hatet hele hedningeverdenen. Guds faderlige karakter var blitt fremstilt på en uriktig måte og begravet under menneskelige tradisjoner. Signs of the Times, 14. januar 1897.»

Guds folks oppdrag i denne tid er skissert i inspirasjonens ord som beskriver Messias' gjerning: «Herren Guds Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de saktmodige; han har sendt meg for å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, til å utrope frihet for de fangne og åpning av fengselet for dem som er bundet; til å forkynne et velbehagelig år fra Herren og vår Guds hevns dag; til å trøste alle som sørger, til å gi dem som sørger i Sion, hodepryd i stedet for aske, gledens olje i stedet for sorg, lovprisningens kappe i stedet for en motløs ånd; for at de kan kalles rettferdighets trær, Herrens planting, for at han kan bli herliggjort.»

«‘Og de skal bygge opp igjen de gamle ruiner, de skal reise opp igjen de tidligere ødeleggelser, og de skal gjenreise de ødelagte byer, de ødeleggelser som skriver seg fra mange slektledd.’» Lake Union Herald, 11. november 1908.

Før vi går videre inn i gjentakelsen av det andre ve i det tredje ve, bør vi minne oss selv om at budskapet skal forstås ved å bringe «linje på linje». Dette viser at hver «time», «dag», «måned» og «år» i det inspirerte Ord som passer inn i sammenhengen med søndagsloven, også skal anvendes på forberedelsen til at islam slår til mot søndagsloven.

Som et eksempel: Ordet «time» finnes bare i én bok i Det gamle testamentet, og den boken er Daniels bok. I Daniel nevnes «time» fem ganger.

Og hver den som ikke faller ned og tilber, skal i samme stund kastes midt inn i en brennende ildovn. ... Dersom dere nå er rede til, når dere hører lyden av horn, fløyte, harpe, sekkepipe, psalter og dulcimer, og all slags musikk, å falle ned og tilbe det bildet som jeg har laget, så vel; men dersom dere ikke tilber, skal dere i samme stund kastes midt inn i en brennende ildovn; og hvem er den Gud som skal utfri dere av mine hender? Daniel 3:6, 15.

Søster White anvender gjentatte ganger Daniel 3, og derfor også «i samme stund», på søndagsloven. I Daniel kapittel 4 er Daniel forferdet «en stund» mens han kjemper med å forklare den kommende dommen over Nebukadnesar.

Da ble Daniel, han som hette Beltsasar, forferdet en stund, og hans tanker uroet ham. Kongen tok til orde og sa: «Beltsasar, la ikke drømmen eller tydningen av den uroe deg.» Beltsasar svarte og sa: «Herre, måtte drømmen gjelde dem som hater deg, og tydningen av den dine fiender!» Daniel 4:19.

Daniel er forferdet i «én time» idet han søker å forstå hvordan han skal underrette Nebukadnesar om den forestående dommen over ham. Daniel fremstiller budbæreren for den første engel, som forkynner at dommens «time» er kommet. Hans forutsigelse blir gitt til Nebukadnesar, og ett år senere blir dommen over Babylon fullbyrdet over Nebukadnesar.

I samme stund ble dette fullbyrdet over Nebukadnesar; og han ble drevet bort fra menneskene og åt gress som oksene, og hans legeme ble fuktet av himmelens dugg, inntil hans hår var vokst

som ørnefjær og hans negler som fugleklør. Daniel 4:33.

Daniel forutsier den snart kommende søndagsloven, og når den kommer, er den dommens «time» over Babylon. Begge «timer» identifiserer søndagsloven, som er den store jordskjelvets time. Nebukadnesar er alfaen og Belsasar er omegaen i fortellingen om Babylon, og Belsasar blir drept den samme natten som håndskriften kom til syne på veggen.

I samme stund kom fingre av en menneskehånd til syne og skrev like overfor lysestaken på kalkpussen på veggen i kongens palass; og kongen så den delen av hånden som skrev. Daniel 5:5.

I «samme stund» skriften kom til syne på veggen, angis tidspunktet da den skrevne søndagsloven ødelegger «muren» som skiller kirke og stat ved søndagsloven, og da Babylon tok ende, slik også De forente stater gjør det som det sjette riket i Bibelens profeti. Som det sjette riket er De forente stater den makt som hersker i sytti symbolske år i Jesaja tjuetre når Tyrus' skjøge blir glemt. Det riket eller den kongen som Jesaja viser til, er de sytti årenes dager, og det riket som hersket i sytti år i Bibelens profeti, var Babylon. Belsasars Babylons fall er et forbilde på De forente staters fall ved søndagsloven, der håndskriften på veggen svarer til det å tale som en drage i Åpenbaringen tretten.

I Åpenbaringen atten begynner dommen over Babylon ved søndagsloven i vers fire, når den andre stemmen identifiserer at hennes dom kommer på én time og også på én dag.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen si: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Gjengjeld henne slik som hun har gjengjeldt dere, og gi henne dobbelt igjen etter hennes gjerninger; fyll dobbelt for henne i det beger som hun har fylt. Så meget som hun har herliggjort seg selv og levd i luksus, så meget pine og sorg skal dere gi henne. For hun sier i sitt hjerte: Jeg sitter som dronning og er ingen enke, og sorg skal jeg aldri se. Derfor skal hennes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal bli fullstendig oppbrent med ild. For sterk er Herren Gud, han som dømmer henne. Og jordens konger, som har drevet hor med henne og levd i luksus med henne, skal gråte over henne og jamre over henne når de ser røyken av hennes brann, mens de står langt borte av frykt for hennes pine og sier: Ve, ve, du store by Babylon, du mektige by! For på én time er din dom kommet. Åpenbaringen 18:4–10.

Det er tydelig at den progressive dommen over Babylon begynner ved søndagsloven i vers fire, når Guds andre hjord blir kalt ut av Babylon. Johannes angir tiden for hennes dom både som en «dag» og en «time», og bekrefter dermed at tidssymbolene skal forstås symbolsk.

Påskan skulle holdes i den første måneden, og påskan svarer til korset, som igjen svarer til søndagsloven.

Og Herren talte til Moses og Aron i landet Egypt og sa: Denne måneden skal være begynnelsen på månedene for dere; den skal være den første måneden i året for dere. Tal til hele Israels menighet og si: På den tiende dagen i denne måneden skal hver mann ta seg ut et lam, etter sine

fedres hus, ett lam for hver husstand. Men dersom husstanden er for liten til et lam, da skal han og hans nærmeste nabo ta ett etter tallet på sjelene; etter hva hver enkelt kan ete, skal dere beregne det til lammet. Lammet deres skal være uten lyte, et årsgammelt hannkjønn; dere skal ta det enten av sauene eller av geitene. Og dere skal holde det inntil den fjortende dagen i den samme måneden; da skal hele Israels menighets forsamling slakte det mellom de to aftenstunder. 2 Mosebok 12:1–6.

Påskan var begynnelsen på pinsetiden, og den er derfor et forbilde på pinse, som i sin tur samsvarer med søndagsloven. Tabernaklet ble reist opp på den første dagen i den første måneden og er således et forbilde på oppreisningen av den triumferende menighet som et banner ved søndagsloven. «Timen», «dagen», «måneden» og «året» i det andre ve betegner søndagsloven, og linje på linje samsvarer hvert av disse tidsuttrykkene med søndagsloven når sammenhengen tillater det. Ved søndagsloven begynner den andre perioden med pavelig forfølgelse, den første var de 1 260 år som førte til at martyrerne fra den perioden ropte til Herren i det femte segl med spørsmålet «hvor lenge», inntil den pavelige makt ville bli dømt. I det andre pavelige blodbadet har Jesus underrettet sitt folk om at de ikke behøver å bekymre seg for hva de skal si når de blir forfulgt.

Men når de fører dere bort og overgir dere, så vær ikke på forhånd bekymret for hva dere skal tale, og grubl heller ikke over det på forhånd; men det som blir gitt dere i den stund, det skal dere tale. For det er ikke dere som taler, men Den Hellige Ånd. Markus 13:11.

I det første ve ble menneskene pint i ett hundre og femti år. Disse årene begynte den 27. juli 1299 og endte den 27. juli 1449, da de fire englene løste de fire vindene som var gjort rede for timen og dagen og måneden og året, for å drepe tredjedelen av menneskene. Tidsrommet med pine representerer perioden da dyrets bilde blir opprettet i De forente stater. Denne perioden er de femten dagene som er fremstilt i Tredje Mosebok tjuetre fra basunhøytiden til pinse. Perioden for dannelsen av dyrets bilde er fra 11. september og frem til søndagsloven, men perioden for forkynnelsen av midnattsropets budskap er en fraktal av dannelsen av dyrets bilde fra 11. september og frem til søndagsloven.

Begynnelsen og avslutningen av beseglingen er også alfa og omega for dannelsen av dyrets bilde. Den ene klassen danner en karakter for Guds segl; den andre danner et bilde av dyret. Den perioden i De forente stater er sammenfallende med den samme perioden i verden som begynner ved søndagsloven. «Måneden» er et symbol på den pine som tvinger fram opprettelsen av bildet, så måneden ved søndagsloven, slik den er fremstilt i vers femten i Åpenbaringen ni, representerer også den islamske pine under opprettelsen av dyrets bilde i verden.

Det finnes andre profetiske anvendelser av hvordan profetien om det annet ve, og dets time, dag, måned og år, representerer søndagsloven og Islams løslatelse til å ramme De forente stater, men vi må gå videre til andre punkter.

I den senere tid, gjennom de siste seks månedene eller deromkring, har jeg understreket at islams tre veer profetisk er forbundet med de tre englene. Fra Jakobs endetidsforutsigelse om Juda som «vinranken» som er festet til «eselet», til Kristus som løser eselet før sitt triumferende inntog, og andre bevislinjer, representerer islam i den første og annen ve den profetiske budskapsforkynnelsen

som gav kraft til den første og den annen engels budskap, og islam i den tredje ve representerer den profetiske budskapsforkynnelsen til den tredje engel.

Nylig ble det henvist til et kapittel fra en bok skrevet av A. T. Jones, og det påviser det samme faktum, men ut fra en annen tilnærming. Jones bruker grammatikken og strukturen i Åpenbaringen for å vise hvordan det er umulig å skille de tre siste ve-basunene fra de tre englers budskap. Han understreker at den første engel ikke kan skilles fra den andre, og at den tredje ikke kan skilles fra de to foregående. Jones' fokus er på de tre englene, og mens han argumenterer for det uatskillelige forholdet mellom de tre englene, beviser han ved nøyaktig den samme logikken at heller ikke basunene i Åpenbaringen ni kan skilles fra de tre englene i Åpenbaringen fjorten. Vi vil avslutte denne artikkelen med Jones' kapittel.

KAPITTEL XI. DEN TREDJE ENGELS BUDSKAPET

«SVARET på dette viktige spørsmålet for vår tid, 'Hva skal vi gjøre?', kan gis med sikkerhet på grunnlag av de sju basuner og de store nasjonenes plass i dag; for svaret gis av Guds ord på nettopp dette grunnlag.»

«Vi har sett at de tre veene er uløselig forbundet med de siste tre av de sju basunene. Midt iblant de sju basunene — etter avslutningen av den fjerde basunen og før begynnelsen av den femte basunen — står det skrevet: 'Og jeg så, og hørte en engel fly midt over himmelen og si med høy røst: Ve, ve, ve over dem som bor på jorden, på grunn av de øvrige basunrøster fra de tre englene som ennå skal blåse.' Åpenbaringen 8:13.»

«At de tre ve-ropene er uløselig knyttet til de tre siste av de sju basunene, ett til hver, blir hevet over enhver tvil ved det faktum at det, når den femte engels basunlyd er til ende, står skrevet: «Det ene ve er over; og se, heretter kommer ennå to veer.» Åpenbaringen 9:12. Og når den sjette basun er til ende, står det skrevet: «Det andre ve er over; og se, det tredje ve kommer snart. Og den sjuende engel blåste i basunen.» Åpenbaringen 11:15.»

«Nå, uløselig forbundet med denne engelen som forkynner de tre veenes komme, hvilke uløselig er forbundet med de siste tre av de syv basunene, er den «tredje engel» i Åpenbaringen 14.

For at dette også kan ses som sikkert hevet over all tvil, la oss begynne med den tredje engels budskap i Åpenbaringen 14 og følge dets direkte forbindelser bakover til deres begynnelse.

De første ordene i beretningen om «den tredje engel» er: «Og den tredje engel fulgte etter dem.» Åpenbaringen 14:9. Dette viser at noen har gått foran, som den tredje engel «fulgte etter».

«Ta da det foregående verset: 'Og en annen engel fulgte etter.' Dette viser at også en engel har gått foran denne, hvilket, idet denne følger etter, gjør den til 'en annen'.»

«Gå nå tilbake til det sjette verset: 'Og jeg så en annen engel.' Også dette bevitner at en engel har gått forut, noe som gjør at denne, idet han flyr midt over himmelen, er 'en annen'.»

«Når vi går lenger tilbake i Åpenbaringsboken, finner vi ingen engel, unntatt den syvende basunengelen, før vi kommer til det første verset i kapittel ti; og der leser vi: ‘Og jeg så en annen veldig engel.’ Dette uttrykket stadfester, som før, at det før denne finnes en engel, hvilket, når denne trer frem, gjør at han omtales som ‘en annen’.»

Når vi følger endnu lengere tilbake, finner vi ingen engle, bortset fra den sjette og den femte basunengel, før vi når til det sidste vers i kapittel otte; og dér når vi det oprindelige, for vi læser: »Og jeg så, og hørte en engel« — ikke »en anden engel«, men i første række »en engel«.

«Fra og med Åpenbaringen 8,13 er det således en ubrutt rekke av engler, forbundet ved ordet «en annen», helt frem til den tredje engelen i Åpenbaringen 14, med hans budskap. Slik:»

«Og jeg så, og hørte en engel.» Åpenbaringen 8:13.

«Og jeg så en annen mektig engel.» Åpenbaringen 10:1.

«Og jeg så en annen engel.» Åpenbaringen 14:6.

«Og en annen engel fulgte etter.» Vers 8.

«Og den tredje engelen fulgte dem.» Vers 9.

«Kanskje det følgende enkle diagrammet vil bidra til å tydeliggjøre forbindelsen mellom engelen som forkynner de tre veene ved de siste tre av de sju basunene, og den tredje engels budskap i Åpenbaringen 14:»

«Første basun Åpenbaringen 8:7»

«Den andre basunen Åpenbaringen 8,8»

«Den tredje basun» Åpenbaringen 8:10

«Den fjerde basun» Åpenbaringen 8:12: «En engel» – Ve, ve, ve. Åpenbaringen 8:13.

«Den femte basun Åpenbaringen 9,1–11 / Det første ve»

«Den 6. basun Åpenbaringen 9:13 til 11:13 Andre ve «En annen mektig engel.» Åpenbaringen 10:1»

«Den sjuende basun Åpenbaringen 11:13–19 Tredje ve ‘En annen engel.’ Åpenbaringen 14:6»

«Deretter fulgte en annen.» Åpenbaringen 14,6

«Den tredje engel fulgte dem.» Åpenbaringen 14:9.

Betydningen av alt dette kan nå sees klarere gjennom en overveielse av hva den tredje engels budskap virkelig er i seg selv: På sitt eget ansikt har uttrykket «den tredje engel» åpenbart henvisning til den tredje i en rekke av tre engler. Som allerede antydnet finnes denne rekken av tre engler, hver med et budskap, i Åpenbaringsens fjortende kapittel, vers 6–12. Disse tre englers budskap flyter sammen og kulminerer i det tredje, som ikke opphører å lyde før jordens høst er moden og gjort rede for Herrens komme for å høste den.

«Den tredje engels budskap selv, slik det kunngjøres i den tredje engels ord, er som følger: ‘Og den tredje engel fulgte etter dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes vin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger; og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers åsyn og for Lammets åsyn. Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet, og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og hver den som tar dets navns merke. Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro.’»

«Dette er den tredje engels budskap slik det står, adskilt fra de to andre. Men i virkeligheten kan det ikke betraktes som adskilt; og det kan ikke få stå for seg selv som om det alene var et enkelt, særskilt budskap til verden; for de aller første ordene om det er: ‘Den tredje engel fulgte DEM.’ Således blir vi ved selve de første ordene i budskapet henvist ikke bare til den ene, men til de to som gikk forut for det. Og det greske ordet som er oversatt med ‘fulgte’, betyr ikke å følge atskilt, heller ikke bare å følge, men ‘å følge med’, slik soldater følger sin kaptein, eller tjenere sin herre; derfor, ‘å følge en i en sak; å la seg lede av en.’ Når det brukes om ting, betyr det å følge som et resultat; å følge ‘som en konsekvens av noe som hadde gått forut.’ Slik følger den tredje engel, når det gjelder personer, med de to som har gått forut; og hans budskap, som en ting, følger som et resultat, eller en konsekvens, av det som har gått forut.»

«Men også om den andre er det skrevet: ‘Og en annen engel fulgte etter.’ Som med den tredje engel som følger etter den andre, slik er det også med den andre engel som følger etter den første. Og om den første er det skrevet: ‘Og jeg så en annen engel fly,’ osv. Dette er den første i denne rekke av tre. En annen følger med ham; og den tredje engel følger med dem. Det er en rekkefølge i den orden de trer fram i; men når de tre i rekkefølge har trådt fram, da går de videre sammen som én. Den første lar sitt budskap lyde; den andre følger og slutter seg til den første; den tredje følger dem og slutter seg til dem; slik at når de tre er forenet og går videre sammen i sin forente kraft, danner de et mektig, trefoldig, høytrøstet budskap. Alt hører med for å gjøre den tredje engels budskap fullstendig; og den tredje engels budskap kan ikke gis sant uten at alt gis.»

«Hva er da det trefoldige budskap i dets enkelte deler?—Her er det første: ‘Og jeg så en annen engel fly midt gjennom himmelen; han hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, for hver nasjon og stamme og tungemål og folk, og han sa med høy røst: Frykt Gud og gi Ham ære; for timen for Hans dom er kommet. Og tilbe Ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene.’»

«Her er det andre: ‘Og en annen engel fulgte etter og sa: Falt er Babylon, falt er den store stad, fordi hun har latt alle folkeslag drikke av sin horeis vredes vin.’»

«Og her er den tredje: ‘Og den tredje engel fulgte dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde, og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes vin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger; og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers åsyn og for Lammets åsyn. Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet; og de har ingen hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og enhver som tar dets navns merke. Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro.’»

«Et blick på ordlyden i hvert av disse budskapene vil avdekke den tanken som ligger i det greske ordet «fulgte», hvilket betegner «å følge som en konsekvens». Den første bærer det evige evangelium, for å forkynne det for hver skapning, idet den kaller alle til å frykte Gud og gi Ham ære, og til å tilbe Ham; fordi timen for Hans dom er kommet. Forkastelsen av dette budskap frembringer en tilstand som, som konsekvens av en slik forkastelse, beskrives i den annen engels ord, som følger. Og på grunn av forkastelsen av det første budskap; og på grunn av følgene av denne forkastelse, slik de kunngjøres i den annen; frembringes en tilstand, som som en ytterligere konsekvens krever at den tredje engel skal følge dem, idet han med høy røst forkynner sin fryktelige advarsel mot de forferdelige onder som er blitt frembrakt som den dobbelte konsekvens av forkastelsen av det første budskap.»

«Og at den tredje engels røst og verk smelter sammen med den førstes, er tydelig av hans avsluttende ord: ‘Her er de som holder Guds bud og Jesu tro;’ for dette er til enhver tid hensikten med forkynnelsen av det evige evangelium. Det er innholdet i å frykte Gud og gi ham ære, og i å tilbe ‘ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene.’ Å holde Guds bud og Jesu tro er det eneste som vil sette noen sjel i stand til å bli stående i hans doms time, som den første engel erklærer ‘er kommet.’»

«Umiddelbart etter avslutningsordene til den tredje engel blir det ‘hørt en røst fra himmelen som sa til meg: Skriv: Salige er de døde som dør i Herren fra nå av’ — fra denne tid av. Åpenbaringen 14:13. Og umiddelbart etter dette kommer ordene: ‘Og jeg så, og se, en hvit sky, og på skyen satt en som lignet Menneskesønnen, med en gullkrone på sitt hode og en skarp sigd i sin hånd. Og en annen engel kom ut av templet og ropte med høy røst til ham som satt på skyen: Sving din sigd og høst inn; for timen er kommet for deg til å høste, for jordens høst er moden. Og han som satt på skyen, svingte sin sigd over jorden; og jorden ble høstet.’ Åpenbaringen 14:14–16. Og ‘høsten er verdens ende.’ Matteus 13:39.»

«Videre: Den tredje engel advarer særlig alle mennesker mot tilbedelsen av dyret og dets bilde, hva disse enn måtte være; og av Åpenbaringen 19:11–21 finner vi at dyret og dets bilde er ‘levende’ når Herren kommer på himmelens skyer, og at ‘begge’ blir ødelagt ved glansen av hans komme.

Disse fakta viser at den tredje engels budskap er et mektig, trefoldig budskap med høy røst, som går ut til hver nasjon og stamme og tunge og folk, like før Herrens annet komme; og som modner jordens høst og gjør et folk rede, beredt for Herren, slik Johannes Døperens budskap beredte veien for Herrens første komme. Og således er det Guds siste, avsluttende, budskap til verden.

«Og nå, idet vi således har en forståelse av hva den tredje engels budskap er i seg selv, kan forholdet mellom dette budskapet og vår tids store nasjoner bedre erkjennes ved en betraktning av tidspunktet for den tredje engels budskap.» A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 114.